

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **M. J.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zast. Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem, Řetězová 195/2, Děčín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2017, čj. 5104/DS/2017, JID: 187517/2017/KUUK/FD, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 11. 2019, čj. 78 A 3/2018 -54,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 2. 10. 2017 uznal Magistrát města Děčína (dále jen „magistrát“), žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 a 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve spojení s § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), za což mu byla jako provozovateli vozidla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Proti rozhodnutí magistrátu podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 12. 2017 zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného žalobce podal žalobu, kterou krajský soud rozsudkem označeným v záhlaví zamítl.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[4] Krajský soud podle stěžovatele nesprávně dovodil, že místo spáchání protiprávního jednání je dostatečně konkretizováno uvedením, že vozidlo, jehož je stěžovatel provozovatelem, stálo v působnosti přenosné dopravní značky zákaz stání. Dále je podle krajského soudu skutek vymezen přesným časem spáchání a je specifikováno i konkrétní protiprávní jednání. Stěžovatel je však přesvědčen, že se nejedná o popis místa skutku, ale o popis způsobu spáchání přestupku. Podle stěžovatele také nelze místo přestupku zpřesňovat odkazem na okolnost, která je nestálá (jednalo se jen o přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích), resp. která již v době projednání skutku neplatí. Podle stěžovatele krajský soud uvedením, že se jedná o místo v působnosti určité dopravní značky, zavádí fikci spáchání přestupku – místo je vymezeno odkazem na působnost dopravní značky. Tímto způsobem nelze konkretizovat místo spáchání přestupku.

[5] Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, který sice připustil, že výrok neobsahuje veškerá ustanovení zákonů, která tvoří právní normu, kterou žalobce porušil, nicméně s ohledem na popis skutku ve výroku je zřejmé, jakou normu řidič vozidla (resp. stěžovatel jako provozovatel vozidla) porušil. Pokud je v obou správních rozhodnutích odkázáno na přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, stěžovatel k tomu namítá, že rozhodnutí správních orgánů sice tento odkaz obsahují, ale pouze tak, že městská policie oznámila podezření ze spáchání přestupku dle tohoto ustanovení. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016 - 46, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2017, čj. 57 A 21/2017 - 43, stěžovatel konstatoval, že nepostačuje-li uvedení daného právního ustanovení v odůvodnění rozhodnutí, tím spíše nemůže postačit odkaz v odůvodnění jeho rozhodnutí na to, jaká byla předběžná právní kvalifikace oznamovatele přestupku.

[6] Žalobce setrval na námitce, že místo protiprávního jednání nebylo vymezeno dostatečně určitě. Magistrát uvedl, že vozidlo bylo nesprávně zaparkováno v ulici Škroupova v Děčíně. Tato ulice je však dlouhá a nachází se na ní minimálně dvě křižovatky, které dopravní značení ukončují. Ze správního spisu plyne, že dopravní značení bylo jen přechodné (mělo nestálou povahu) a není zřejmé, kdy byla dopravní značka umístěna a kdy bylo vozidlo stěžovatele v místě zaparkováno. Porušení právních předpisů řidičem vozidla stěžovatele tak nebylo prokázáno. Krajský soud rovněž pochybil, pokud neprovedl důkaz, který stěžovatel navrhl k prokázání svého konzistentního tvrzení, že v rozhodné době nebyla daná dopravní značka na místě umístěna.

[7] Stěžovatel dále namítal, že dopravní značka B29 s dodatkovou tabulkou, dle které bude platit v budoucnu (určitý den), je platná jen tehdy (dle právního předpisu), je-li umístěna minimálně sedm dní předem. To však nebylo prokázáno.

[8] Stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně dovodil, že tvrzení stěžovatele o řidiči vozidla jsou smyšlená a účelová. Žalobce si neprotiřečí, pokud nejprve tvrdil, že vozidlo měl půjčené I. H., a následně jen doplnil, že vozidlo řídil P. K. Nebylo ani prokázáno, že by osoba jménem I. H. byla smyšlená.

[9] Stěžovatel dále nesouhlasil se způsobem, jakým krajský soud vypořádal jeho námitku, že daná dopravní značka byla umístěna protiprávně, neboť k ní nebylo vydáno opatření obecné povahy. Není správný závěr krajského soudu, že sama přenosná dopravní značka zákazu stání je opatřením obecné povahy (rozsudky NSS ve věcech sp. zn. 8 As 68/2009 a 3 As 81/2017).

pokračování

Krajský soud totiž pominul, že došlo ke změně právní úpravy zákonem č. 268/2015 Sb.; krajským soudem odkazovaná judikatura již není použitelná.

[10] Závěrem stěžovatel a jeho zástupce vyjádřili nesouhlas s vyvěšením svých osobních údajů na webu NSS a trvali na anonymizaci rozhodnutí v této věci.

[11] Stěžovatel navrhl, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný kasační stížnost ponechal bez vyjádření.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] V rozhodnutí magistrátu je skutek specifikován následovně: „[že] se dopustil přestupku proti zákonu o silničním provozu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., tím, že 05. 05. 2017 v 07:50 hodin v Děčíně na ulici Škroupova, jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnost řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem [dne 05. 05. 2017 v 07:50 hodin v Děčíně, na ulici Škroupova, se nezjistěný řidič motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. neřídil přenosnou svíslou dopravní značkou č. B 29 „zákaz stání“ s dodatkovou tabulkou s textem „Blokové čištění dne 05. 05. 2017 od 07:00 hod.“ a stál s vozidlem v místě, kde platí zákaz stání z dopravní značky vyplyvajících].“

[15] NSS se shoduje se závěrem krajského soudu, že z citovaného výroku rozhodnutí magistrátu plyne dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupku, které je identifikováno územím obce, ulicí, přesným časem přestupku, jakož i vymezením působnosti dané dopravní značky. Lze tedy vyloučit jeho záměnu s jiným skutkem.

[16] K této otázce lze dále doplnit, že NSS se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k námitce nedostatečné specifikace místa spáchání správního deliktu, a to i konkrétně ve vztahu k nedovolenému parkování. V rozsudku NSS ze dne 24. 5. 2017, čj. 3 As 114/2016 - 46, konstatoval: „Pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného parkování je nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo. Bylo by proto nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez současného prokázání ve správním řízení, že by ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce (...) Toto bližší určení však nemusí mít pouze formu označení č. p. domu, před nímž k nedovolenému stání došlo, GPS souřadnic místa apod. Dostatečná specifikace naplnění znaků přestupku stanovených v zákoně o silničním provozu, jakožto nezbytné součásti vymezení skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, může být učiněna i odkazem na dopravní značení, které nebylo respektováno. Tak Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016 - 30, konstatoval, že místo spáchání skutku bylo dostatečně určité vymezeno v případě, že označení ulice v konkrétním městě bylo doplněno slovy, že „provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svíslou dopravní značkou IP 13b ‚Parkoviště s parkovacím kotoučem‘, když s vozidlem stál na tomto parkovišti.“ Z vymezení skutku ve výroku bylo proto zřejmé, jaký režim parkování platil na místě, kde vozidlo stálo. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na nezpoplatněném místě.“ V citovaném rozsudku sp. zn. 3 As 114/2016 shledal soud jako dostatečné označení ulice ve spojení s dopravní značkou zákaz zastavení. Rovněž v nyní posuzovaném případě má tedy NSS za to, že výrok rozhodnutí splňuje požadavky stanovené zákonem a judikaturou (viz rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, čj. 6 As 310/2016 - 54).

[17] Krajský soud v této souvislosti také správně poukázal na fotodokumentaci, která je součástí správního spisu a která současně vyvrací obranu stěžovatele spočívající v úvahách o hypotetickém postavení vozidla v úseku ulice, kde neplatil zákaz stání. Pořízené fotografie jsou jednoznačné, neboť zachycují postavení daného vozidla i dopravní značky, a o spáchání skutku tak není pochyb.

[18] K námitce chybějícího odkazu na přestupek, jehož znaky dané jednání vykazuje, krajský soud dovodil, že ačkoli samotný výrok neobsahuje veškerá ustanovení zákonů, která v souhrnu tvoří právní normu, kterou stěžovatel porušil, je s ohledem na popis skutku ve výroku rozhodnutí magistrátu zřejmé, jakou normu řidič vozidla, jehož provozovatelem je stěžovatel, porušil. Dále krajský soud uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí magistrátu a v odůvodnění rozhodnutí žalovaného je uvedeno v jejich výroci chybějící ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, které v souhrnu s § 125f odst. 1, § 10 odst. 3 a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, které jsou ve výroku uvedeny, tvoří danou právní normu. Z výkladu obou rozhodnutí je tedy podle názoru krajského soudu zřejmé, jaká ustanovení zákona byla ve věci aplikována a jakého konkrétního přestupku (tj. nerespektování přenosné dopravní značky zákazu stání a parkování v takto vymezeném úseku ulice) se řidič vozidla dopustil.

[19] Se stěžovatelem lze jistě souhlasit v tom, že v odůvodnění obou správních rozhodnutí je odkázáno na přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s oznámením městské policie o podezření ze spáchání přestupku dle tohoto ustanovení. Z kontextu odůvodnění obou těchto rozhodnutí je ovšem také zřejmé, že o této právní kvalifikaci neměly správní orgány žádných pochyb a ztotožnily se s ní.

[20] NSS v této souvislosti rovněž ve shodě se závěry krajského soudu konstatuje, že požadavky na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu se již v minulosti zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který dospěl k závěru, že správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Neuvedení všech ustanovení sice je vadou, avšak samo o sobě bez dalšího nezakládá nezákonnost rozhodnutí. Rozšířený senát se přiklonil k závěru, že nelze postupovat formalisticky a jakoukoliv vadu vymezení právní kvalifikace správního deliktu ve výrokové části považovat za důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Závažnost takového pochybení je totiž třeba posoudit v každém jednotlivém případě. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016 - 46). V návaznosti na toto usnesení následně NSS shledal jako dostatečné, pokud bylo ustanovení uvedeno v odůvodnění rozhodnutí a v odůvodnění příkazu, kterým bylo správní řízení zahájeno (viz rozsudek ze dne 30. 5. 2019, čj. 9 As 7/2018 - 58), nebo za situace, kdy správní orgán neuvedl číslo porušeného ustanovení, ale jen jeho slovní vyjádření (srov. např. rozsudky ze dne 23. 5. 2019, č. 7 As 158/2018 - 37, nebo ze dne 13. 2. 2019, čj. 9 As 272/2017 - 31).

[21] NSS tedy musí přisvědčit stěžovateli, že magistrát nepostupoval zcela důsledně, neboť ve výroku neuvedl všechna ustanovení, která jsou relevantní pro vymezení skutkové podstaty přestupku. Na druhé straně NSS souhlasí s krajským soudem v tom, že v projednávané věci tato vada nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí magistrátu a žalovaného. Správní orgán sice v rámci právní kvalifikace skutku ve výroku neuvedl, jaký konkrétní přestupek tímto jednáním měl být řidičem vozidla, jehož je stěžovatel provozovatelem, spáchán, avšak ze slovního popisu je bez jakýchkoliv pochybností evidentní, že stál s vozidlem v místě, kde platí podle dopravní

pokračování

značky zákaz stání [tj. porušil povinnost dle ve výroku uvedeného § 4 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu řídit se dopravními značkami, tj. ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), porušil povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.]. Interpretace rozhodnutí proto (ve světle citovaného usnesení rozšířeného senátu) dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel přestupku porušil.

[22] Smyslem požadavku na dostatečnou specifikaci deliktu ve výroku rozhodnutí je, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným a aby bylo postaveno najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS). K tomu rozšířený senát v usnesení ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016 - 46, doplnil, že obdobnou logiku je třeba vztáhnout též na požadavky na právní kvalifikaci protiprávního jednání, tzv. právní větu. Pachatel deliktu musí nejen vědět, za jaké jednání (ve smyslu popisu relevantního skutku) je trestán, ale též to, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikuje.

[23] Podle NSS je výrok rozhodnutí magistrátu schopen tomuto požadavku dostát, neboť z něj jasně vyplývá, o jaký skutek se jedná a jaký přestupek byl popsáným jednáním spáchán. Zrušení tohoto rozhodnutí za těchto okolností by bylo podle NSS nežádoucím formalismem.

[24] K námitkám, které se vztahují k údajně nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, NSS v prvé řadě poukazuje na to, že obrana stěžovatele o ne/umístění dopravní značky a stání vozidla byla vyvrácena již pořízenou fotodokumentací, z níž je skutkový stav nepochybný.

[25] Dále NSS uvádí, že stěžovatel k důkazu o tom, komu zapůjčil vozidlo, přiložil k žalobě tzv. čestné prohlášení P. K., jehož výslech „*v případě pochybností*“ také navrhl, a to i k prokázání skutečnosti, že dopravní značka nebyla na místě umístěna v rozhodné době ani nejméně sedm dní před prvním dnem dočasného zákazu stání.

[26] V této souvislosti nejprve NSS připomíná své předchozí závěry, které uvedl v rozsudku ze dne 6. 10. 2020, čj. 10 As 259/2020 - 27, jenž je přiměřeně aplikovatelný i na nyní projednávanou věc. Podle těchto závěrů v případech nejružnějších obstrukčních praktik není třeba činit takové procesní úkony, které se s ohledem na povahu sdělených informací, dřívější poznatky z úřední činnosti či jednání samotných provozovatelů vozidel, označených řidičů či jejich zmocněnců jeví jako zcela neefektivní, bezúčelné či nevhodné. V tomto směru jsou přitom významným ukazatelem zkušeností správních orgánů z jejich předchozí činnosti.

[27] NSS souhlasí se závěrem krajského soudu o účelovosti těchto tvrzení stěžovatele, který v řízení před správními orgány pouze tvrdil, že vozidlo, jehož je provozovatelem, řídil I. H., kterého se ovšem nepodařilo kontaktovat. Teprve v řízení před krajským soudem stěžovatel „*doplnil*“, že rozhodného dne vozidlo řídil P. K., a vznesl námitky stran umístění dané dopravního značky (včetně jeho doby). Se závěry o nevěrohodnosti těchto tvrzení se NSS ztotožňuje s krajským soudem, na jehož rozsudek v podrobnostech odkazuje.

[28] Za krajským soudem popsané situace nebyl důvod přistoupit k provedení výslechu svědka P. K., resp. provedení jiných důkazů, neboť skutkový stav byl správními orgány zjištěn v rozsahu dostatečném pro rozhodnutí o skutku stěžovatele. Obrana stěžovatele, že vozidlo nestálo v místě, kde to bylo zakázáno, byla vyvrácena fotodokumentací místa skutku. Nadto je o P. K., jak NSS uvedl již v rozsudku ze dne 18. 6. 2021, čj. 3 As 231/2019 - 36, správním soudům z úřední činnosti známo, že vystupuje v mnohých obdobných sporech a je spojen s nejružnějšími

procesními obstrukcemi či účelovými jednáními (srov. dále např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018 - 39, č. 3836/2019 Sb. NSS, či rozsudky ze dne 22. 9. 2020, čj. 10 As 94/2020 - 36, a ze dne 6. 10. 2020, čj. 10 As 259/2020 - 27). NSS si je vědom, že to není stěžovatel, kdo systematicky užívá účelových jednání, z logiky věci však nese procesní následky spojené s výběrem svých zástupců (srov. obdobně rozsudek tohoto soudu ze dne 4. 12. 2019, čj. 10 As 241/2019 - 36). Z hlediska věrohodnosti tvrzení stěžovatele nelze ani přehlédnout, že osoba řidiče I. H. je poněkud „*univerzálním a všudypřítomným řidičem*“, neboť toto jméno se, jak je NSS známo z úřední činnosti, objevilo v mnoha sporech (např. rozsudky NSS ze dne 31. 3. 2021, čj. 2 As 292/2019 - 37, Krajského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2021, čj. 44 A 45/2018 - 78, Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 3. 2019, čj. 32 A 5/2017 - 70, a Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 13. 8. 2018, čj. 60 A 1/2018 - 21).

[29] K otázce chybějícího opatření obecné povahy krajský soud konstatoval, že dotčená přenosná dopravní značka je tzv. opatřením obecné povahy, protože naplňuje jeho materiální znaky, a proto je i správním aktem, ohledně něhož platí presumpce správnosti. To znamená, že na danou dopravní značku je třeba nahlížet jako na zákonnou, dokud by nebyl prokázán opak, tj. do okamžiku, kdy k tomu příslušný správní orgán vysloví její nezákonnost – k tomu v této věci nedošlo a v přestupkovém řízení stěžovatel nedostatky dopravního značení nenamítal (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2018, čj. 78 A 20/2017 - 42, a rozsudky NSS ze dne 31. 3. 2010, čj. 8 As 68/2009 - 83, a ze dne 31. 7. 2018, čj. 3 As 81/2017 - 33).

[30] Stěžovateli lze k jeho námitkám v obecné rovině přisvědčit v tom, že ke dni 31. 12. 2015 nabyl účinnosti zákon č. 268/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Podle § 19a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích tak platí, že silniční správní úřad opatřením obecné povahy dočasně zakáže nebo omezí stání nebo zastavení silničních vozidel na místní komunikaci nebo průjezdním úseku silnice nebo na jejich části, je-li to nezbytné z důvodu zajištění bezpečnosti státu, veřejného pořádku, bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, stavebních prací nebo údržby nebo z důvodu přírodních katastrof nebo jiných mimořádných událostí a odstraňování jejich následků. V opatření obecné povahy silniční správní úřad stanoví rovněž přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích podle zvláštního právního předpisu.

[31] Uvedené ovšem nemění nic na tom, že zpochybňuje-li stěžovatel legalitu dopravní značky, slouží k jejímu zpochybnění návrh na zrušení opatření obecné povahy. NSS není známo (a stěžovatel to ani netvrdí), že by takovýto návrh byl podán. Zákon přitom nestanoví správním orgánům povinnost mít ve spise dokumentaci, která se vztahuje k vydání opatření obecné povahy. Závěr krajského soudu o presumpci správnosti opatření obecné povahy proto ob stojí a námitka stěžovatele není důvodná.

[32] Závěrem k nesouhlasu s vyvěšením osobních údajů advokáta na internetu NSS uvádí, že nejde o kasační námitku. Lze jen uvést, že způsob, jakým NSS standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta. Jak již NSS mnohokrát uvedl, pokud „*se Mgr. Václav Vorážek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení*“

pokračování

(srov. rozsudky NSS ze dne 27. 3. 2019, čj. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, čj. 10 As 321/2017 - 38, atd.).

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[34] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 7. prosince 2021

Ondřej Mrákota
předseda senátu